

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a treia

Cauza DIMITRIE DAN POPESCU împotriva ROMÂNIEI

(cererea nr. 21397/02)

Hotărâre

Strasbourg

14 decembrie 2006

Această hotărâre va deveni definitivă în condițiile definite la articolul 44 § 2 al Convenției. Poate suferi modificări de formă.

În cauza Popescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (secția a treia), reunită în camera formată din:

Domnii B. M. ZUPANCIC, președinte,

J. HEDIGAN,

C. BIRSAN,

Doamna A. GYULUMYAN,

Domnii E. MYJER,

DAVID THOR BJORGVINSSON,

Doamna I. BERRO-LEFEVRE, judecători

și Domnul V. BERGER, grefierul secției,

După ce a deliberat în camera de consiliu din 23 noiembrie 2006,

Pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 21397/02) îndreptată împotriva României prin care un cetățean al acestui stat, Domnul Dimitrie Dan Popescu (“reclamantul”), a sesizat Curtea la data de 22 mai 2002 în temeiul articolului 34 al Convenției de Protecție a Drepturilor Omului și Libertăților fundamentale (“Convenția”).

2. Reclamantul, căruia i s-a permis să beneficieze de asistență juridică, a fost reprezentat de D.-O. Călinescu, avocată în București. Guvernul român (“Guvernul”) a fost reprezentat de împuternicitul său, Doamna B. Ramașcanu de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. La data de 23 noiembrie 2005, Curtea a decis să comunice cererea Guvernului. Prevalându-se de articolul 29 § 3 al Convenției, ea a decis că vor fi examinate în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

4. Atât reclamantul cât și Guvernul au depus observații scrise pe fondul cauzei (articolul 59 § a regulamentului).

DE FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE SPEȚEI

5. Reclamantul s-a născut în 1934 și locuiește în București.

6. În 1925 G.D., bunicul reclamantului, a construit o casă situată la nr. 44 pe strada Dezrobirii, în Eforie Sud. În 1950, invocând decretul de naționalizare nr. 92/1950, statul a intrat în posesia respectivei case precum și a terenului aferent de 600 m².

7. Printr-un contract din 5 noiembrie 1997, încheiat în temeiul legii nr. 112/95, întreprinderea U., administratoarea bunurilor imobiliare ale statului, a vândut respectivul imobil lui D.A. și D.E. care îl ocupau în calitate de chiriași.

8. La 24 martie 1998 reclamantul a resizat judecătoria Constanța cu o acțiune în revendicare imobiliară îndreptată împotriva Primăriei din Eforie Sud. El a invocat că, în temeiul decretului nr. 92/1950, bunurile ce aparțineau unor anumite categorii sociale erau scutite de naționalizare și că bunicul său făcea parte din acea categorie.

9. Printr-o sentință preliminară din 20 iunie 1999 judecătoria a trimis cauza la tribunalul județean Constanța datorită competenței ce îi era atribuită. În fața acestui tribunal reclamantul și-a extins cererea în justiție pentru a obține de asemenea anularea contractului de vânzare încheiat cu locatarii.

10. La 2 februarie 2000 tribunalul, considerând că statul a intrat în posesia bunului fără “titlu valabil” și că naționalizarea fusese ilegală, a ordonat statului să îl restituie reclamantului. Prin aceeași sentință tribunalul a confirmat contractul de vânzare, considerând că întreprinderea care gestiona bunurile imobiliare ale statului deținea o “putere legală” pentru a vinde bunul în litigiu și în consecință vânzarea a fost legală.

11. La apelul reclamantului, printr-o hotărâre din 8 decembrie 2000, Curtea de apel Constanța a confirmat această sentință cu motivația următoare:

“(...) În ceea ce privește anularea contractului de vânzare, tribunalul a respins acest mijloc pentru netemeinicie, reclamantul nedemonstrând reaua credință a cumpărătorului, nici existența unei încălcări a legii.”

12. Reclamantul a formulat un recurs împotriva acestei decizii susținând că în momentul încheierii contractului părțile erau de rea credință.

13. La 30 noiembrie 2001 Curtea Supremă de Justiție a confirmat hotărârea Curții de apel, reluând aceeași motivație ca cea a instanțelor inferioare.

14. Conform unei scrisori a Primăriei din Constanța, adresată la 8 februarie 2006 Ministerului Afacerilor Externe, la o dată neprecizată, reclamantul ar fi depus o cerere de despăgubire în temeiul legii nr. 10/2001. Din aceeași scrisoare reiese că nu s-a dat curs favorabil cererii sale.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE PERTINENTE

15. Dispozițiile legale și jurisprudența interne pertinente sunt descrise în hotărârile *Brumărescu contra României* ([GC], nr. 28342/95, CEDO 1999-VII, pag. 250-256, §§ 31-44), *Străin și alții contra României* (nr. 57001/00, §§ 19-26, 21 iulie 2005), *Păduraru contra României* (nr. 63252/00, §§ 38-53, 1 decembrie 2005) și *Porteanu contra României* (nr. §§ 23-25, 16 februarie 2006).

DE DREPT

I. ASUPRA ÎNCĂLCĂRII INVOCATĂ DE ARTICOLUL 1 AL PROTOCOLULUI NR.1

16. Reclamantul invocă faptul că vânzarea bunului către terți, confirmată de Curtea Supremă de Justiție la 30 noiembrie 2001, a încălcat articolul 1 al Protocolului nr. 1, care prevede astfel:

“Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi privat de proprietatea sa decât din cauza unei utilități publice și în condițiile prevăzute de lege și principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului pe care îl dețin statele de a pune în vigoare legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosirea bunurilor în conformitate cu interesul general sau pentru a asigura plata impozitelor sau altor contribuții sau amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

17. Curtea constată că această plângere nu este clar nefondată în sensul articolului 35 § 3 al Convenției. Ea relevă de altfel că aceasta nu se lovește de niciun alt motiv de inadmisibilitate și o declara deci admisibilă.

B. Asupra fondului

18. Guvernul evocă dificultățile pe care problema caselor naționalizate le-a pus, la vremea faptelor, având în vedere contextul politic și juridic al societății române. El insistă asupra preocupării legiuitorului de a păstra un echilibru just între interesele foștilor proprietari și cele ale chiriașilor. În opinia Guvernului, Curtea trebuie să ia în considerație situația economică dificilă în care se afla statul în momentul despăgubirii pentru pierderea proprietății foștilor proprietari ai caselor naționalizate.

19. Guvernul rezumă obiectivele legii nr. 10/2001, care a fost prima lege ce a reglementat în mod global problema imobilelor naționalizate, vizând echilibrul dintre cerințele compensației și siguranța raporturilor juridice și, în fine, ale legii nr. 247/2005, care a modificat și a completat legea nr. 10/2001 punând la punct cadrul instituțional și

financiar pentru o aplicare mai efectivă a acestei ultime legi. El amintește că reclamantul ar fi depus o cerere de despăgubire în temeiul legii nr. 10/2001.

20. Guvernul consideră că autoritățile naționale beneficiază de o largă putere discreționară, nu numai în privința alegerii măsurilor vizând garantarea respectării drepturilor patrimoniale sau reglementarea în materie de drept de proprietate, ci și pentru a avea timpul necesar punerii lor în practică. El consideră că ultima reformă în materie, și anume legea nr. 247/2005 impune principiul acordării despăgubirilor echitabile și neplafonate, stabilite printr-o decizie a comisiei administrative centrale pe baza unei expertize și accelerează procedura de restituire a compensației. Această lege prevede că, în cazul în care restituirea imobilului nu este posibilă, despăgubirea se va face prin emiterea de titluri de participație la un organism colectiv de valori mobiliare (*Proprietatea*) la nivelul valorii bunului stabilită prin expertiză.

21. În fine, Guvernul consideră că o eventuală întârziere în acordarea despăgubirilor nu ar fi de natură să întrerupă echilibrul just dintre protecția dreptului de proprietate și cerințele interesului general.

22. Reclamantul contestă afirmația Guvernului. El consideră că a suferit o atingere adusă dreptului său de proprietate și invocă *mutatis mutandis* hotărârile *Străin* citată anterior (§§ 39-40) și *Păduraru* citată anterior (§§ 38-53). El afirmă că incertitudinea în domeniul legislativ, invocată de Guvern, este atribuibilă statului și nu ar putea fi considerată drept o “împrejurare excepțională” care justifică o ingerință în dreptul său de proprietate asupra bunului în chestiune.

23. Curtea amintește că, în cauza *Străin* citată anterior (§§ 39 și 59) ea a considerat că vânzarea de către stat a unui bun al altuia către terți de bună credință, chiar

și atunci când este anterioară confirmării în justiție în mod definitiv a dreptului de proprietate al altuia, combinată cu lipsa totală a despăgubirii, constituia o privare de proprietate contrară articolului 1 al Protocolului nr. 1.

24. În plus, în cauza *Păduraru* citată anterior (§ 112), Curtea a constatat că statul și-a încălcat obligația pozitivă de a reacționa în timp util și coerent în fața chestiunii de interes general pe care o constituie restituirea sau vânzarea imobilelor intrate în posesia sa în temeiul decretelor de naționalizare. Ea a considerat de asemenea că incertitudinea generală creată astfel se repercutase asupra reclamanților, care s-au trezit în imposibilitatea de a recupera ansamblul bunurilor lor, în condițiile în care dispuneau de o hotărâre definitivă de condamnare a statului să le restituie.

25. În cazul în speță Curtea nu vede niciun motiv să se îndepărteze de jurisprudența citată anterior, situația de fapt fiind clar aceeași. În prezenta cauză, după exemplul cauzei *Brumărescu* citată anterior, terții au devenit proprietari mai înainte ca dreptul de proprietate al reclamanților asupra bunului să facă obiectul unei confirmări definitive. Și, ca în cauza *Străin* citată anterior, reclamantul în speță a fost recunoscut drept proprietar legitim, tribunalele considerând incontestabil titlul său de proprietate, pe baza caracterului abuziv al naționalizării (paragrafele 10-13 del mai sus).

26. Curtea constată că vânzarea bunului reclamantului în baza legii nr. 112/1005 îl împiedică să beneficieze de dreptul său de proprietate și că nu i-a fost dată nicio despăgubire pentru această privare. Într-adevăr, deși a depus o cerere de despăgubire în temeiul legii nr. 10/2001, nu a primit nici până astăzi vreun răspuns favorabil (paragraful 14 de mai sus).

27. Curtea notează că la 22 iulie 2005 a fost adoptată legea nr. 247/2005 de modificare a legii nr. 10/2001. Această nouă lege acordă un drept la despăgubire, la nivelul valorii de piață a bunului care nu poate fi restituit persoanelor ce se află în aceeași situație ca a reclamantului. Ea propune, pentru persoanele care nu au posibilitatea de a obține restituirea bunului lor în natură, să le acorde o despăgubire sub forma unei participații, în calitate de acționari, la un organism de plasament al valorilor mobiliare (OPCVM). În principiu, persoanele îndreptățite să primească o despăgubire pe această cale vor primi titluri de valoare ce vor fi transformate în acțiuni, odată ce societatea va fi cotelă la bursă.

28. Curtea constată că la 29 decembrie 2005 societatea pe acțiuni *Proprietatea* a fost înscrisă în Registrul Comerțului din București. Pentru ca acțiunile emise de această societate pe acțiuni să poată face obiectul unei tranzacții pe piața financiară, trebuie să urmeze procedura de acceptare de către Consiliul național al valorilor mobiliare ("CNVM"). Intrarea sa efectivă la bursă ar fi prevăzută, conform ultimelor informații, pentru lunile iunie-iulie 2007.

29. În cazul în speță, presupunând că cererea de restituire formulată de reclamant în temeiul legii nr. 10/2001 este admisibilă și poate face obiectul unei despăgubiri, Curtea constată că *Proprietatea* nu funcționează în prezent într-un mod care să poată conduce la acordarea efectivă a unei compensații reclamantului și că cererea acestuia întemeiată pe legea mai sus menționată nu a făcut obiectul niciunei urmări. În plus, nici legea nr. 10/2001 nici legea nr. 247/2005 care o modifică nu iau în calcul prejudiciul suferit din cauza absenței prelungite a despăgubirii de către persoanele care, la fel ca reclamantul, au fost private de bunurile lor restituite în baza unei sentințe definitive.

30. În consecință, Curtea consideră că faptul că reclamantul a fost privat de dreptul său de proprietate asupra bunului imobiliar situat la nr. 44 pe strada Dezrobirii în Eforie Sud, combinat cu lipsa totală a despăgubirii de aproape cinci ani, l-au făcut să sufere o greutate disproporțională și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor sale garantat de articolul 1 al Protocolului nr. 1.

Prin urmare, în cazul în speță această dispoziție a fost încălcată.

II. ASUPRA ÎNCĂLCĂRII INVOCATE A ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI

31. Reclamantul invocă faptul că vânzarea casei chiriașilor D.A. și D.E. a condus la imposibilitatea executării sentinței definitive din 2 decembrie 2000 a tribunalului județean Constanța, care a ordonat statului să-i restituie imobilul, ceea ce a încălcat articolul 6 § 1 al Convenției, care prevede următoarele:

“Orice persoană are dreptul la audierea echitabilă a cauzei sale (...) de către un tribunal (...), care va decide (...) asupra contestațiilor privind drepturile și obligațiile cu caracter civil (...)”.

32. Curtea consideră, ținând cont de concluziile sale ce figurează la paragrafele 23-30 de mai sus, că nu trebuie să se decidă asupra fondului acestei plângeri (a se vedea, *mutatis mutandis* și între altele, *Laino contra Italiei* [GC, nr. 33158/96, § 25, CEDO 1999-I, *Zanghi contra Italiei*, hotărârea din 19 februarie 1991, seria A nr. 194-C, pag. 47, § 23, și *Biserica catolică din Caneea contra Greciei*, hotărârea din 16 decembrie 1997, *Culegere* 1997-VIII, § 50).

III. ASUPRA APLICĂRII ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

33. În temeiul articolului 41 al Convenției,

“Dacă Curtea declară că s-au încălcat Convenția sau Protocoalele sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți contractante nu permite să se șteargă decât incomplet consecințele acestei încălcări, Curtea acordă părții vătămate, dacă este cazul, o reparație echitabilă”.

A. Dauna

34. În fond reclamantul cere restituirea casei respective sau acordarea sumei de 80.000 euro (EUR). El a prezentat la dosar un raport de expertiză. El cere de asemenea 43.920 euro pentru nebeneficierea de bun începând din 2002 până în 2006. El cere de asemenea 20.000 euro cu titlu de daună morală pentru suferințele, neliniștea și incertitudinea cauzate de amestecul statului în dreptul său de proprietate.

35. Guvernul estimează că valoarea de piață a bunului este de 57.039 euro. El prezintă opinia unui expert imobiliar în acest sens. În privința sumei reprezentând chiriile neîncasate, Guvernul consideră că în principiu, nu se poate acorda o asemenea compensație și invocă, între altele, cauza *Buzatu contra României* (nr. 34642/97, § 18, 25 ianuarie 2005). În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul consideră că pretențiile sunt excesive raportat la jurisprudența Curții (*Străin contra României*, citat anterior, § 84) și consideră că hotărârea ar putea constitui, în sine, o reparație care să satisfacă prejudiciul moral suferit.

36. În observațiile sale de răspuns la cele ale Guvernului, reclamantul a prezentat la dosar un răspuns la opinia exprimată de expertul Guvernului, în care insistă asupra rezultatului expertizei sale inițiale. El exprimă îndoieli în privința imparțialității expertului Guvernului care și-a exprimat opinia, deoarece era vorba despre Domnul L.M., aceeași persoană care face toate expertizele în cauzele comunicate Guvernului român. În

opinia reclamantului, fiind vorba despre un număr mare de expertize efectuate de Guvern și ținând cont de onorariile practicate de respectivul expert, această situație poate influența, într-o anumită măsură, rezultatele expertizei.

37. În ceea ce privește suma corespunzătoare nebeneficiei de bun, reclamantul cere Curții fie să acorde o reparație bănească cu acest titlu, fie să țină cont de ea cu ocazia reparației prejudiciului moral, în conformitate cu cauza *Radu contra României* (nr.13309/03, § 49, 20 iulie 2006). În fine, în ceea ce privește prejudiciul moral, el cere Curții să țină cont de ceea ce însemna și o atingere adusă articolului 6 § 1 al Convenției, din cauza imposibilității de a executa hotărârea care ordona restituirea bunului.

38. În circumstanțele speței Curtea constituie că restituirea casei situate la nr. 44 pe strada Dezrobirii în Eforie Sud, precum și a terenului aferent, așa cum a fost ordonată la 2 februarie 2000 de către tribunalul județean Constanța, ar pune reclamantul pe cât posibil într-o situație echivalentă cu cea în care s-ar afla dacă cerințele articolului 1 al Protocolului nr. 1 ar fi necunoscute. În cazul în care statul pârât nu va proceda la o asemenea restituire în termen de trei luni începând din ziua în care prezenta hotărâre va deveni definitivă, Curtea decide că va trebui să plătească interesatului, pentru paguba materială, o sumă corespunzătoare valorii actuale a bunului.

39. Pe această temă Curtea remarcă cu interes că legea nr. 247/2005 care aduce o modificare la legea nr. 10/2001 asupra restituirii bunurilor naționalizate atât legal cât și ilegal, intrată în vigoare la 19 iulie 2005, aplică principiile exprimate în jurisprudența internațională, judiciară sau arbitrară în privința reparațiilor datorate în caz de acte ilicite și confirmate în mod constant de Curte în jurisprudența sa referitoare la privațiunile ilegale sau *de facto* (*Papamichalopoulos împotriva Greciei* (reparație echitabilă),

hotărârea din 31 octombrie 1995, seria A nr. 330-B, pag. 59-61, §§ 36-39, *Zubani împotriva Italiei*, hotărârea din 7 august 1996, *Culegere de hotărâri și decizii 1996-IV*), pag. 1078, § 49 și *Brumărescu împotriva României* (reparație echitabilă), citată anterior, §§ 22 și 23).

40. Într-adevăr, noua lege română califică drept abuzive naționalizările efectuate de regimul comunist și prevede obligația de restituire în natură a unui bun ieșit din patrimoniul unei persoane în urma unei asemenea privări. În caz de imposibilitate de restituire din cauza, de exemplu, vânzării bunului unui terț de bună credință, legea acordă o despăgubire la nivelul valorii comerciale a bunului în momentul acordării (titlul I, secțiunea I, articolele 1, 16 și 43 ale legii).

41. Curtea constată că opinia supusă atenției de expertul Guvernului este bazată pe o valoare ipotetică, deoarece expertul nu a vizitat bunul. Ținând cont de expertiza prezentată de reclamant precum și de informațiile de care Curtea dispune asupra prețurilor pieții imobiliare locale, ea estimează valoarea de piață actuală a bunului la 80.000 euro.

42. În privința sumelor cerute cu titlu de chirii neîncasate, Curtea nu ar putea face speculații asupra posibilității și randamentului unei chirii a bunului în chestiune (cf. *Buzatu contra României*, nr. 34642/97, § 18, 27 ianuarie 2005). Cu toate acestea, ea va ține cont de privarea de proprietate suferită de reclamant din 1997 cu ocazia reparației prejudiciului moral (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Androne contra României*, nr. 54062/00, § 70, 22 decembrie 2004).

43. În plus, Curtea consideră că evenimentele în cauză au implicat atingeri grave aduse dreptului reclamantului la respectarea bunului său, pentru care suma de 8.000 euro reprezintă o reparație echitabilă a prejudiciului moral suferit.

B. Cheltuieli și taxe

44. Reclamantul cere de asemenea suma de 3.048,26 euro pentru cheltuielile și taxele plătite în fața Curții, pe care o împarte după cum urmează: 30,81 euro pentru cheltuielile poștale, 238,87 euro pentru onorariile expertului, precum și 2.778,58 euro pentru onorariile avocatului. Reclamantul a prezentat la dosar acte doveditoare în acest sens. În ceea ce privește ultimele onorarii, reclamantul a depus la dosar copia unei convenții privind plata lor direct avocatei sale.

45. Guvernul consideră că suma cu titlu de onorarii ale avocatului este prea ridicată și face trimitere la jurisprudența Curții, în special la cauzele bulgărești (*Nathova și alții contra Bulgariei*, nr. 43577/98 și 43579/98, § 185, 26 februarie 2004, *Arguelova contra Bulgariei*, nr. 38361/97, § 174, CEDO 2002-IV, și *Velikova contra Bulgariei*, nr. 41488/98, § 103, CEDO 2000-VI). În opinia Guvernului, în aceste ultime trei cauze onorariile avocatului au fost calculate pe baza unui tarif de 40 euro pe oră, în condițiile în care în cazul în speță, avocata reclamantului a practicat un tarif de 80 euro pe oră, care este excesiv.

46. În observațiile sale de răspuns la cele ale Guvernului, reclamantul amintește că avocatul său a facturat onorarii diferite din cauza muncii specifice pentru fiecare etapă a procedurii, adică 80,25 euro sau chiar 5 euro pe oră, ceea ce constituie o medie de 37 euro pe oră, adică o valoare inferioară celei invocată de Guvernul pârât.

47. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor și taxelor sale decât în măsura în care li s-a stabilit caracterul real, necesitatea și caracterul rezonabil al ratei lor. Pe baza elementelor aflate în posesia sa și a criteriilor mai sus menționate, Curtea consideră rezonabilă suma de 3.048,26 euro. Ținând cont de convenția menționată anterior, precum și de asistența judiciară a Consiliului European, Curtea decide că suma de 1.928,58 euro se va plăti direct avocatei reclamantului.

C. Dobânzi moratorii

48. Curtea consideră adecvat să bazeze rata dobânzilor moratorii pe baza ratei dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii centrale europene majorată cu un procent de trei puncte.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. Declară cererea admisibilă;
2. Decide că s-a încălcat articolul 1 al Protocolului nr. 1;
3. Decide că nu se poate decide asupra fondului plângerii inspirată din articolul 6 § 1 al Convenției;
4. Decide
 - a) că statul pârât trebuie să restituie reclamantului casa situată la nr. 44 pe strada Dezrobirii în Eforie Sud, precum și terenul aferent, în termen de trei luni începând din ziua în care hotărârea va deveni definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției;
 - b) că în caz de nerestituire statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în același termen de trei luni, 80.000 Euro (opt zeci mii euro) pentru paguba materială;

- c) că în orice caz statul pârât trebuie să plătească reclamantului:
- i. 8.000 euro (opt mii euro) pentru prejudiciul moral;
 - ii. 269,68 euro (două sute șaizeci și nouă euro și șaizeci și opt de cenți) pentru cheltuieli și taxe;
 - iii. orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit pentru sumele mai sus menționate;
- d) că statul pârât trebuie să plătească direct avocatei reclamantului 1.928,58 euro (una mie nouă sute douăzeci și opt euro și cinci zeci și opt de cenți) pentru cheltuieli și taxe;
- e) că aceste sume se vor transforma în lei noi românești (RON) la cursul aplicabil la data plății;
- f) că începând de la expirarea respectivului termen și până la plată, aceste sume se vor mări cu o dobândă simplă la o rată egală cu cea de împrumut marginal a Băncii centrale europene aplicabil în această perioadă, mărit cu un procent de trei puncte;

5. Respinge cererea de reparație echitabilă pentru restul.

Redactată în franceză, apoi comunicată în scris la data de 14 decembrie 2006 cu aplicarea articolului 77 §§ 2 și 3 al regulamentului.

Vincent Berger

Boštjan M. Zupancic

Grefier

Președinte